

**ИНТРОНИЗАЦИЯ
НА АРХИЕПИСКОП
ЙЕРОНИМ**

стр. 3

**ИМА ЛИ МЯСТО РЕЛИГИЯТА
В УЧИЛИЩЕТО И
ОБЩЕСТВОТО НИ**

стр. 4-5

**СВЕЩЕНИЧЕСКИ
КОНФЕРЕНЦИИ В СОФИЯ И
ПЛОВДИВ**

стр. 7

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПОСЛАНИЕ*по повод 130 години от Освобождението на България*

**Блаженочисащият освободител на наше-
го императора Александър Николаевича и
всех воинов, падиших на поли царя за веру и
освобождения Отечества нашего, да помя-
нет Господ Бог во царствии Свои!**

Възлюбени в Господа чеда на Българската пра-
вославна църква,

На 3 март 2008 г. се навърши сълза за нашия народ годишнина – Освобождението на България от османска власт. За страната ни, както и за неотделемата от нея Българска православна църква, това събитие има непреходно значение. Извоювана след края на Руско-турската война от 1877-1878 г., нашата свобода има както държавно-политически, така и църковни измерения. Защото случило се през пролетта на 1878 г. беше не само начало на нов и самостоятел държавен живот и територия, но и важен етап от духовното пробуждане на нашия народ, намерило израз в църковно-освободителните борби.

Без Българската православна църква отпраща молитви за упокой на хлядителни войни от руската армия, към които били извикани и българските български опълченци, а цяла България е изпълнена с чувства на благодарност и признателност към вената и блажена памет на загиналите за нейната свобода. Днес свободна България си спомня прозвоната за вен края на безбройните злостии и несправедли войни, дали живота си за свободата на своите братя по вяра! И в това е величното на 3-ти март – деня, в който светът вижда възлято единството и мощта на православните народи, изпращали се заедно за защита на една справедлива кауза.

Но за българите свободата не дойде изплатено, нито беше случайно стечение на обстоятелства. Още по-малко е уместно тя да бъде свъздана единствено като резултат от политически интереси. Защото българците народ дождаваше и търсеше своята свобода! През дългите времена под другояска власт българите по най-различни начини воеваха за вжиконото си право на свободен живот. Трябвало да бъде споманата и по особен начин подкрепната роля на Българската православна църква.

Воспризната истина е, че началото на Българското възраждане поставяха усилията на православното българско излъвление, които в неговите вжиконни дъноса – духовни и политически – гнет. Искрата, поставяна началото на освободителното движение, беше запалена от огнено перо на преподобния Панийн Хилендарски, а разгоря с сила снава в миснонърското дело на Врачанския свиноски св. Софроний. Десетилетията на църковно-освободителните борби донесоха на нашия народ първия плод на свободата – Българската Екхархия. За кратко време тя се оказа факторът, подготвил духовно и образователно нашия народ за дошлого пер прозетата на 1878 г., по Божи промисъл, политическо освобождение!

*Славянското яние, което се намира във
Виноно-исторически музей в София*

Ето защо и днес, десетилетия след тези събития, имаме всички основания – редом с дължимата благодарност и признателност към нашите освободители – да си спомним и това, че политическото ни освобождение беше естествено завършек на неговите усилия на нашите прадеди за свободен и достоен живот. За българската свобода работеха в продължение на столетия хлядителни наши предшественици – духовници и учители, занаятчии и търговци, бедни и богати. Важна роля за опазването на българския дух изиграха нашите православни манастири, в които бе съхранена българската книжовност и родната ни памет, от които в благоприютното време се възлюзнаха пламенните дейци на църковно-освободителното ни движение. Когато говорим за нашата свобода, трябва да спомнем и по-долюбивото българско свещенство, от чиято благодарност рече на нашия народ се преподнава не само св. Тайни на Евхаристията, но и уронците по родолюбие и намет българска.

През робските години, в разгара на Априлското въстание и след неговия трагичен край българските духовни пастири участваха активно в освободителните борби на своя народ, събиряха сведения за жестокоците на поробителите, чрез които съзвоната обществено стана за страданията на българите. Възлюзнаво от християнска любов към своите поробени братя по вяра, руското духовничество беше вънтроедно осведомител за робската ни участ и в изотдалечените краища на Русия. С промучените слова духовните пастири на руския народ изтъкнаха културния и просветен принос на България за из-

граждането през вековете на руската духовност и държавност. А припомнителният Екхарх Аитим отпраща своето промучено писмо до Петербургския митрополит Исидор, въдру което рускит император постави решителната резолюция: „България да бъде освобождена!“

Братя и сестри,

Днес, когато честните този така скарл за нас любители, ние сме признати да отпращаме мислите и чувствата си както към нашите братя по вяра, положил дуните си за Освобождението ни, така и към вековната пагизела на свободния български дун – нашата родна Българска православна църква. Българската свобода е неразделен елемент от православната българска духовност. И това трябва да се има предвид винаги, когато страната ни е изправена на кръстоът и трябва да взема важни решения за своето бъдеще. Защото свободата е преди всичко дар от Господа, от Когото е всяко благо, и трябва да бъде отстоявана невредно-скаго с колене по Бога и пазене на Неговите завети. Молитвен и дълбок поклон на признателност към жертвите за вярата и Освобождението ни! Технит подвиг да бъде възлюновител и двигател за бъдните поколения за осъществяването на вярствените идеали на нашия народ: за слава и чест на Майката Родина!

Отески поздравяваме по случай празника всички верни чеда на Българската православна църква – в Родина ни и във от нейните предели, като молим Вселодателя Бога да не отемея от православния български народ най-ценното му достояние – неговата свобода!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И МИТРОПОЛИТ
СОФИЙСКИ

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

- † Врачански митрополит **КАЛИНИК**
- † Сливенски митрополит **ЙОАННИК**
- † Видински митрополит **ДОМЕТИАН**
- † Варненски и Великорепадски митрополит **КРИЛ**
- † На САЩ, Канада и Австралия митрополит **ЙОСИФ**
- † Западно- и Средноевропейски митрополит **СИМЕОН**
- † Великотърновски митрополит **ГРИГОРИЙ**
- † Русенски митрополит **НЕОФИТ**
- † Нерокопски митрополит **НАТANAИЛ**
- † Плевенски митрополит **ИПАТИЙ**
- † Старозагорски митрополит **ГАВРАКИОН**
- † Пловдивски митрополит **ГАВРИИЛ**
- † Доростолски митрополит **ИЛАРИОН**
- † Пловдивски митрополит **НИКОЛАЙ**

ДОКУМЕНТИ

Поздравително писмо до новия архиепископ на Атина и цяла Гърция Йероним

от Негово Светейшество Българския патриарх Максим и Св. Синод на БПЦ

Бого болю угодно да приеме в Своите небесни селения блаженствения и приносителят Баши именити прадедишани Христофор, изборен председател на Еладската православна църква, комуто да бъде венча и блажена памет!

В Свои блж. промисли Великият Пасторичанство Господ Исус Христос ни оставя в серб и умиеме духовна чуда на православна Елада, а чрез единството на апостолското призвание „Излязали Саяму Духи и навън“ богословствената и свещена иерархия Би посочи и избрала нов изборник и правдолюб на същата Елада: прадедна православна църква – архиепископ на Атина и на цяла Елада.

След с молитвената прослава и небесно застъпничество на светлите славни и изобилни мученици Памфил и Пиферий и на великия иерарх и Божий угодник св. Флавиан, архиепископ на Шаргидата, се извърши исторически и свещен акт на Византия интронизация за апостолски приемник на Вашето достойно прадеднашество – свателити на богозариена древна Елада и цялото свето Православие.

Нашата Българска свята православна църква има богословско и шествито духовно развитие със своята

оестра Еладска православна църква чрез благите евангелисти Платона на великото и спаленито име на равноапостолите Соломън блж. Кирил и Методи, просветелити на славянския род.

В днешната историческа обора на нашите два добросъседски народа – български и гръцки, с велика духовна на радост и изрядно тържество на светото ни и спаленито православно изповядване на вярата Христова нека ги имаме за небесни спортировители на обединена Европа за взаимно добро сивиделство првта! Винаги влюблено Българство, моля да приемете от името на Светия Синод, на Българската православна църква и от мое име нашите молитвени благопожелания: Всецарицето Бог да укрепи Вашите духовни и телесни сили да живяте достойно православно служение във всички жилищен за св. Църква сфери, както и до сега, на църковно-просветелитно и социално-обществено поприще за радост и утека на свещената иерархия, христологически свещенослужители и богословското пасторство, благочестивия и православен гръцки народ, за всеправедно единство и Божия слава! Амин!

Бел. рег. Репортаж за интронизацията на архиепископ Йероним четете на стр. 3.

Празникът на св. Хараламий

На 10 февруари Пловдивският митрополит Николай бе в г-р. Септември за храмовни празник на църквата „Св. Хараламий“. Епархийският архиерей отслужи св. Литургия зареден с Плевненския митрополит Игнатий, архиерейски наместник на Пазарджишкия духовен окръг ином. Лука Маринков, председател на храм „Св. Хараламий“ прот. Иван Махалджишки, свещ. Иван Василек от същия храм и над десет свещеници от Пловдивската и от Софийската епархия.

Без извирена хитросети в свещеносещи и четех на Георги Василек (сина на свещ. Йордан Василек), който минар и пред 70-годишен, прочете перфектно откъс от „Апостолът“ и предизвика умилание сред всички.

Емоционална процесия на Пловдивския митрополит Николай направил силно впечателение на присъстващите митрополи. Думите на архиерея бяха по актуалния проблем за статута на пресвета „Резиния“, родила на семейството в християнското възпитание на десетки християнства

архисв. Алопалмий и наркомани сред младото поколение. Той каза, че Святият Синод трябва и докато ще отговора попитания за въвеждане на православно вероучение в училищата, защото само православието вяр може да научи детета да различават и избират адекватно.

Митрополит Николай се обърна към председателя на храма прот. Иван Махалджишки с топло думи и го увери, че не преставащо го споманата в молитвите си за словосъюзно отнавяване. Отец Иван му благодари и каза, че през последните месеци много по-добре вна в здравословно му състояние.

Мирани от града и гости бяха изпълнили храма до края пресв. Кметът на града Томи Стойчев връчи на митрополит Николай знамя на г-р Септември. Той покана на архиерей строкса на новия храм „Св. нар Борис“, където обидна архитектура и стъпките за извършване на чърквата, за които Дириджи „Вероятно веднага“ всеотдавна отпусна 50 000 лв.

нищите от домове за деца, лишени от родители гръцки, които идват да се черкуват в храм „Покров Богородичен“ благодарение на усилията и грижите на доброволци от сиворната. Епископът отбеляза, че похвално усърдие на децата в църковния живот и иска се забравят, че минар и лишени от ласката и любовта на своите майки, те винаги им малк закрита на Бога и св. Богородица. Епископ Иван напомни на богомолците да се иднователно отбрат на св. Хараламий и примера, който той ни дава за отстоявяване на вярата.

Теозор Атанасов ще поеме поста от предидния началник на кабинета г-н Марин Буоров, българско, дългогодишен учител в Софийската духовна семинария. Преди това постана в блж заслуга от известия богоствоя и първоначално като прот. г-р Иван Желев Димитров, блж. д-р Димитрий п. Маринков Киров, г-н Рангел Рангелов. **ПВ**

Набирене на средства

Храм „Живописните източник“, с. Лесово, общ. Елхово, се нуждае от спешен ремонт.

Храмът в село Лесово в пострен през 1898 г. близо до старата църква, която е строена в края на 17 век. В старата църква в имало изписи с живописната дала, които са дало и името на храма „Св. Богородица“ Живописните източник“.

Църквата в голпма и просторна. Но с течение на времето започна бавно да се разрушава. Извършват се ремонти, извършват се маляко налични средства.

Банкова сметка за банката на средства за възстановяване на храма: ВКЮД код на БАНК ДСК е: STABSGF BG09ST343000015114080

Панихида за Лескви

На 19 февруари Знепоският епископ Йоан, викар на Софийския митрополит, в служение със Стойбишкия епископ Наум, главен секретар на С. Синод, архимандрит Григорий, протосинок на Софийския митрополит, и други по време от 20 свещеници от столичните храмове, извършва панихида за иерархията Игнатий – Васил Левски. Панихида беше отслужена в старинния столичен храм „Св. София“ в деня, в

стелт“ (Йоан. 15:13). Васил Левски никога не е прекъсвала връзката си с Църквата. От християнската си вяра Левски е наследил Христова любов той с чернил вдовляване за своето дело в поглед на народа и негова вяра, каза епископ Йоан.

След панихидата духовниците и мирните се отпраздноваха с панихида на Васил Левски, където състоя възпоминателно тържество. В литията се

включи и 95-годишният Доростолски митрополит Иларион.

На тържеството при паметника на Апостола пристъпна президентът Георги Парванов, министър-председател Сергей Станишев, министър на външните работи Румен Петков, министър на културата Стефан Дянев, кметът на Софийско-Борисов, политик, културни дейци, политими.

Възложено слово за свещения обряд на иерархията Игнатий – Васил Левски произнесе Николай Хаджики, директор на Народния музей. **(Текст публикуваме на стр. 3)**

В края на тържеството бяха поведени венча и шествията от управляващите, обществени организации и граждани. **ПВ**

† IN MEMORIAM

На 15 февруари 2008 г. внезапно почина старовосторжен свещенослужител **ИЛИВЕ БУЧУКОВ** архиерейски наместник и председател на храм „Св. вмч. Георги“ в г-р. Сандански.

Роден на 24.01.1952 г. в с. Горна Панагюрица, Бургаско и възпитан от православни родители в духа на православната вяра. Ръкоположен за свещенослужител 1974 г. и в начален етап председател на храм „Св. безсребричница Кома и Дамян“ в г-р. Сандански.

През 1999 г. е преназначен за старовосторжен свещенослужител „Св. влчк. Георги“ в г-р. Сандански, а от 2003 г. и архиерейски наместник на г-р. Сандански.

Освен за осигуряване си задължения като душеспител на православния християн, той се труди и за благосъстоянието на повярваните му храмове. С много съдействие са изградени храмове „Св. Неделя“ в градския парк „Св. мостор Илия“ в местността Полева Ляга, „Св. Троица“ в местността Туркчия черква, Дювряница в сградата на малкото училище към храм „Св. Георги“, който изпълнява своята катедрална дейност среди учениците в града. Изградена б е мажоранска към храма и всяка неделя слезе с литургия се раздава благодарителни обяд на нуждаещите се миряни.

Опелото на старовосторжен свещенослужител Иливе Бучуков бе извършено на 16 февруари от Негово Преосвещено Драголюбиво епископ Иларион в служение с много свещеници от цялата Невропатска епархия.

Бог да прости и настави в селенията на праведните душата на покойния Иливе!

Истинската любов е жертвена

Слово, произнесено при честването на 135 години от обесването на Васил Левски

Историческо време прибиа още една година към лето 1873-то, когато в омази мравчиите февруарски утрин пул, на това място, беше побиен Единствения Голем син на майка България – Васил Левски, героичен Измътник. Изминаха 135 години от неговото преминване чрез съдържата в Бездънността в Бездънността.

Васил Левски живя и работи с провинено вено то за вякво и отговорна рол в събдитието на своя народ и с готовност за саможертва. Той толкова силно обичаше Отечеството и народа си и страдеше неизменно за поруганата му чест, за отнемането му правда, и потъпканата му свобода, щото най-важно е било, при Василко обстоятелства бе кобанае отпаде Василко от себе си и самия себе си в името на тази любов. Та, истинската любов е жертвена! И ако някой казва, че не отпадна, да помолу друмата си за другите, такъв не добори истината. А Левски беше и любов, и истина!

Той послужи на Велика и багворазна мисля – да унащощи робката система, да принае робството в душата и повбението на свързаността си, да направи от роба свободен човек, да го превърне в поборник за своето освобождение и за освобождението на Василко поборник.

Отдаде Всецямо на борбата за държавна, национална и човека свобода, Апостола остана до го последно едина и невреден, ергизанен и последователен и Всецямо постъпка, Всяка мисля, Всеки ред и Всяка дума от, страпивно то и опасно слово! бяха почни провония и оценки на своия Вера и минаващите реалисти и Всецямо бяха исторически послания за политическото бъдеще на България, а и на света.

Каждото и най-Взабвено да се каже за него, то Всецямо ще бъде недостатъчно, защото църква, който той но-

сеше в душата си и желане да заради за другите, беше и остава съдържати от непреодолици ценности – добротворно посещаване, пачно себоблагване, безкористен труд и борба за народ и Родина, за техникта свобода, за справедливо съществуване, за равниправие, за зачитане достоянието на Всецямо, безкористна жертвеност за един по-добри и по-съвършен свят и ник от никога и от ник-

де за себе си. Цялата дейност, най-съкровителна мечта и побори на Апостола са шпачени с тази Божественна любов. Простомислен и съвършен от сърцят мой поблвря в своите писма: „Аз съм се обещах на Отечеството си то жертва за освобождението му, а не да бяга кой да някакъ!“ С цялото злудно и в недоволство Божественно заклеване: „Ако спечела, не челя за цял народ, ако изгубя – злуд само мене си!“

Васил Левски е егню Върховно Българинче на правдивостта, Със своите морални качества и добротворство, чужд на суетата и гордостта, бяхе стремеж за самооттмъкване, безупречен в повбението и отношението си към другите, той шпаче в образцет на неповторим ръководител. Точернатост, добронераменост и човечност шпачват неговите разсъждения, че „целята не е в държавата на държавата си, а в човека, без да гледаме на Вера и народ-

ността, Раката си подравме Всецямо!“

Който повече времето минава, отбавяне с азорните, толкова повече Апостола ни става по-чужд, по-блъж и по-чуждо неприятели! Ако България не беше го родила, ако той не остава след себе си този всебългарски жертвеност, през който бивашо българинче, ебга из намери наместител на рист щеше да бъде толкова изблисен и народостно ни самочувствие толкова съдържатио шпачем с добротворно в него, като доминанта на нашето битие!

Принателно поколение осеза жемта на България с паметици на багворазно и признателност към Апостола – най-Във Варна, Симистора, спорух за Отечеството!“

И гнес сме през неговия млязарен образ, на неговата страпна Големка, без да забравяме още къде го упоковя скръбяващия му Майка България. Но затова пак неийте чега. Всеко българско дете гнае и кой: героичен Измътник – Вера и служение на народа на свободата – любов и страпание, Васил Левски – саможертва и безсмъртие! Помежо ще да е да не забравяме думите на голмия поборник и общественият Спотиш Защо, църковно 22 октомври 1895 гонна на при обесването и откритието на този храм и патеион: „България, гомите, че свободна България е създадена за всички български свободни граждани на свободна страна... Нека духът на Левски – Анеел хранилел на България свобода, на Великото да жема в небеса на църковно и държавно неговите България!“

Неуясващият огън на този жив жертвеност оазарва истината, добротворно, правително и чествително и държавно меркостта, погнността и злото. Спотичи поколенията застапват не коментере гнес, поднасат с прегрешение гнае шпаче, с тях и вопиите на грешниците, да се върнат на земята си и съгнате на оние си, заменени от

можествомто на неговия дух, от неопразнната сила на личността му, от неговата нравствена чистота и мисловна обаятелност.

Всеки от нас се отпийа да се измърва с Левски, с неговото Величие, а той остава все така недостатъчно! Да повдигнем очи към полемите му! По него ще работим добротворно трудност ни се отпийа и ще познаем добре ае постъпваме, добре ае работим, добре ае вършим. Защото заветите на Давида не оставят. Те са цялостни със сакранта букви в духовното небе на България – така както над християнския свят стои Саобото Божие, така както шпаче, за да вървя както на Василко и на Василко!

Достоянието събраме.

Мъченикът не пропуща предсмирно, пог беснито, да отпаде народът през Родина, да ам Апостола през на ролта и да шпачовя през Бога. Всецямо, който съм сторила, спорух за Отечеството!“

И гнес сме през неговия млязарен образ, на неговата страпна Големка, без да забравяме още къде го упоковя скръбяващия му Майка България. Но затова пак неийте чега. Всеко българско дете гнае и кой: героичен Измътник – Вера и служение на народа на свободата – любов и страпание, Васил Левски – саможертва и безсмъртие! Помежо ще да е да не забравяме думите на голмия поборник и общественият Спотиш Защо, църковно 22 октомври 1895 гонна на при обесването и откритието на този храм и патеион: „България, гомите, че свободна България е създадена за всички български свободни граждани на свободна страна... Нека духът на Левски – Анеел хранилел на България свобода, на Великото да жема в небеса на църковно и държавно неговите България!“

Никола ХАДЖИЕВ

Интронизацията на новия архиепископ на Атина и цяля Гърция Йероним

На 16 февруари в митрополитския храм „Св. Благовещение“ в Атина се състоя интронизацията на новия архиепископ на Атина и цяля Гърция Негово Блаженство Йероним.

На церемонията присъстваха представители на поместните православни църкви, на други вероисповедания, както и на държавната власт на Гърция: министър-председател Коста Карамалис, министърът на образованието и религията Еврипид Сталидис, председател на парламента Димитри Сюдас, кметът на Атина Никита Касламанис, лидерът на опозиционния сила Георги Папаиури и др.

Церигуративната служба беше представявана от трима митрополита на Пергам Йонас (Изидолас), на Принавните острови Яков и на Родос Кирил.

Българската православна църква беше представлявана от митрополитите: Върховния Дометиан, Варненски и Великотрпевелски Кирил, Неврокопски Натанаил и Ловчански Гаврил.

Архиепископът пристигна в храма в 11 ч. без 5 минути, където го посрещна областният управител на Атина Яни Стурос, а представителни носни части му отдадоа почести. Веднага след това пристигна министър-председател Карамалис, архиепископът го посрещна в храма в цяля храм, където започна интронизацията. Главният секретар на Св. Синод архим. Кирил Мискулудис прочете окръжното на Св. Синод за избора на архиепископ, като и президентски указ за утвърждаване на този избор. Първото приветствие беше от местобителния на архиепископския престол Каристийски митрополит Серафим. След него говориха: Пергамският митрополит академик Йонас (Изидолас) от името на Цариградската патриаршия, министърът на образованието и религията от името на правителството, областният управител от името на атинани и прогонистният прогройтор Тома Синдикос от името на архиепископската (главно) сепария на архиепископския, който обхваща само центъра на гръцката столица).

В речта си след интронизацията архиепископ Йероним наблегна на важността на сътрудничеството между Църквата и държавата в интерес на служението на народа. Той посочи, че църковните неща са политити. Техен дълг е да разпознават Божият слово, а не да отпират президивителност към някой политити или да заемат политическа позиция. Църковните хора имат задължението да свидетелстват, че Църквата съществува, за да обединява хората; и това се постига е деля, а не с думи. Същевременно архиепископът каза: Църквата не трябва да мисли за проблемите на хората и няма право да се ангажира с една идеология и политити срещу друга, защото това не е на Църква, а партия. Накрая синодът и на основните си привържатели, като гърците, да заемат политическа и предни всички от други и обременен човек.

Блаженството Йероним благодари на архиепископите, които го избраха на архиепископския престол, както и на всички, който са с него в тази важна мисия.

След края на церемонията архиепископът и участниците в интронизацията се отпирваха към страната на архиепископската. Върхетелна е Църквата не трябва да мисли за проблемите на хората и няма право да се ангажира с една идеология и политити срещу друга, защото това не е на Църква, а партия. Накрая синодът и на основните си привържатели, като гърците, да заемат политическа и предни всички от други и обременен човек.

Блаженството Йероним благодари на архиепископите, които го избраха на архиепископския престол, както и на всички, който са с него в тази важна мисия.

След края на церемонията архиепископът и участниците в интронизацията се отпирваха към страната на архиепископската. Върхетелна е Църквата не трябва да мисли за проблемите на хората и няма право да се ангажира с една идеология и политити срещу друга, защото това не е на Църква, а партия. Накрая синодът и на основните си привържатели, като гърците, да заемат политическа и предни всички от други и обременен човек.

Продължение от стр. 3

Единството на Вярата

В Екхаристията участват само тези, които вярват правилно в Света Троица и в Тайнството. Затова преди това изповядваме вярата, като проясняваме „Символа на вярата“. За православните единството на вярата е и предпоставка за нашето участие в общата Чаша. По този начин в Тайнството не се включват инославни, иноверни, еретици. Никой, който не е православен. За инославните обратни, общата Чаша е предпоставка за единството, т. е. участват се, за да се съединят. Единството на вярата се съпърява с познаването на Сина Божий (Еф. 4:13). Седмодневното само тези, които познават Христос, могат да Го прославят „се един уста и с едно сърце“.

Особоволяването от себе-любивото и егоистичната

В Екхаристията не може да участва никой, който се стремим към индивидуално спасение. На нас, така, защото Екхаристията ни изцелява от себелюбията, премахва еготоцентризма, който ни превръща до всички, т. е. тук да живеем заедно с братята си и с другите вярващи. Така Екхаристията става особено начин на живот и същност. Вярата – социален, кионичен и колективен начин на съществуване.

Животът в Светия Дух

Само тези, които се позовават в духовната борба и живеят живота на Духа, имат право да се причастават.

Како често трябва да се причастават

Честото причаставане е дълг на всеки съвладели християнин. Работата се, това става след правилна подготовка, която се състои в изповед, пост, молитва и съкрушение. За всичко това отговорност има духовникът, който определя за всеки изповядващ се кога трябва да се причастават. При това в православните християните се причастават всеки ден, както викаваме от Деянния на св. апостоли. По същество в XV век св. Василий Велики пише, че по негово време християните се причастават четири пъти в седмицата: всеки ден, в петък, в сряда, петък и събота (Писмо 93) и св. Николай Светогорски съветва вярващите да се причастават често.

Затова е погрешно мисленето на много християни днес, които твърдят, че трябва да се причаставатем един или два пъти в годината. Светото Причастие, т. е. Господната трапеза, се предлага всеки ден и особено всяка вечер. Това е слъна на непрестанна покаяна към вървящите да пристъпят и да участват. Осво поведем всяка божество-

болемонето и в молитвения (Деян. 2:42).

3. Светият апостол Павел: „Аз приех от Господ да това, що и в предадох, а именно, че Господ Исус през нощта, когато бе предаден, взе чаша и поблагодари, преломи и каза: вземете, жито, това е Моето тело, за вас предлавам; това приехте за Мой съвен. Все също и чашата подобно

ски, св. Ион Крушидовски.

6. Литургията на Предавосъщението Даровете

Ако не съществува светият обичай на честото (по-ряд седмичната) причаставане на вярващите, Църквата нямаме да установи божествената Литургия на предавосъщението Даровете, която не с много друго, освен

хоникът решава кога трябва да се причастават всеки отдели християнин. Той не може да каже, че се причастават един или два пъти в месец, по-често или по-рядко. Вярващите трябва да се съобразят с мисленето на духовника си, без да е необходимо и да го пита всеки ден, когато ще се причастават.

Епископ, прелазитер или дякон, или някой от свещеници, който не се причаста при извършването на приношението, да представи причаста и ако е уважената, нека бъде отвлечен от църковно обичие, като такъв, който е причиня раздор на народа и е навел подозрение изруту тоу, който е извършил приношението, като че го е извършил неправилно“ (8-о апостолско правило).

Како да постим прега за се причастати

Въпросът за поста преди причастие занимава много християни и е съпъроден от голямо объркване. Всеки има свое мнение за необходимостта на поста, без да иска да го изостави дори то да погрешно. Няко един свещен канон не поставя поста, че вярващите трябва да пости преди Причастие. Разбира се, не е лошо нещо човек да пости, когато ще се причастават. Съществените канони не налагат пост преди причастие, но не го забраняват. Словоседатно, ако някой иска да пости преди причастие, това не е забранено. Постът е забранен от каноните само в събота. В събота се яде с оливо.

Ако колко не пости човек, както и кога ще се причастават, са въпроси, които духовникът решава при необходимостта на вярващите. След като пости-

нава живота на всеки изповядващ се, той ще прецени какво да му предложат. Той не може да каже, че се причаставатем един или два пъти в месец, по-често или по-рядко. Вярващите трябва да се съобразят с мисленето на духовника си, без да е необходимо и да го пита всеки ден, когато ще се причастават.

Епископ, прелазитер или дякон, или някой от свещеници, който не се причаста при извършването на приношението, да представи причаста и ако е уважената, нека бъде отвлечен от църковно обичие, като такъв, който е причиня раздор на народа и е навел подозрение изруту тоу, който е извършил приношението, като че го е извършил неправилно“ (8-о апостолско правило).

Следователно, когато вярващите:

- има чиста съвест и няма наложената епитимия;
- спазва установените пости;
- живеят християнски живот с молитва, пост, скромно живят, подвиг и въздржание;
- и има разрезение и благословеност от духовника си отен;

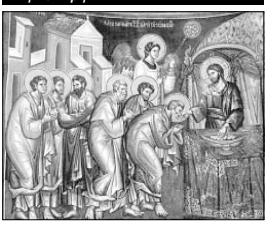
може да пристъпят без спедилен пост към Тайнството, като пости само вечерта на предишния ден.

При това св. Николай Светогорски в бележка под линия, в „Кормичник“ изказва мнението си, че е добре да има тридесет пост за радио причаставане се и до бавя; „а за останалите – от божествените канони се вижда, че е добре да се причастават“.

Следва **Продот от връзки:**
КОНСТАНТИНОВ

ПРИСТАВЪВАНЕТО КЪМ БОЖЕСТВЕНО ПРИЧАСТИЕ

ХРИСТОДУП, архиепископ на Атини и цяла Гърция

тиена Литургия се извършва именно по този начин: вярващите да се причаставатем един или два пъти в годината.

„Разбира се, добро и полезно е човек да се причастават и да участва в светото Тело и Кръв на Христос всеки ден, защото Сам Той това каза: „Който яде Мога плът и пие Мога кръв, има живот вечен“ (Иоан. 6:54). Кой подлага на съмнение това, че непрестанното участие в живота не е нищо друго освен човек да живее по ани начини?“

И ние винаги се причаставаме четири пъти в седмицата: всеки ден, в петък, събота, но и в други дни, когато честваме някой светец“ (св. Василий Велики).

Към често причаставане участват:

1. **Св. Господ:** „Който яде Мога плът и пие Мога кръв, пребова в Мене, и Аз в него“ (Иоан. 6:56). А изповядването на сегашно време (яке, пие) обозначавана нешо непрестанно и постоянно. И отговно, даже яде, пие, и Аз в него“ (Иоан. 6:56). А изповядването на сегашно време (яке, пие) обозначавана нешо непрестанно и постоянно. И отговно, даже яде, пие, и Аз в него“ (Иоан. 6:56).

2. **Причаставане на древната Църква:** „И (първите християни в Иерусалим) постоянно участваха в учението на апостоли, в общуването, в хва-

ръзможност за вярващите да се причастават по време на Великия пост и през седмичната (сряда и петък) с предварително осветени Тело и Кръв Христови. Това е така, тъй като през това време – с изключение на събота и неделя – не се позволява извършването на божествената Литургия, поради нейния въздърсен характер.

7. **Свещените канони** правило постановяват: „Трябва да отвлечен от църковно обичие всички онии, които влизат в църква и слушат писанието, но не достоят на молитва и са причастие до края, като такива, които произвеждат безчиние в църквата.“

8. **Други думи:** „Вечни християни, които влизат в църквата, но не остават до края, нито се причастават, трябва да се отлъчат като такива, които причастават безчиние в църквата“ (св. Николай Светогорски).

Самото предаване и 2-ро правило на Антиохийския събор. Изключените правят непокаяните се грешници, дублирнати, третостепенни, губеще в менструален цикл, убийците или другите, които са паднали в смъртни грехове.

Във всеки случай д-

Християнинът не трябва да пости само, а трябва от сърце да прощава на целия мир, който се съпротива против него.

Св. Василий Велики

Ако ти, обаче, не прощаваш (както съществено прощаваш, но не с цялостна вяра) пост и молитва. Но не е цялостна вяра, която се съпротива против него.

Св. Ефрем Сирин

Който заради Бога да запазва на мира поведем обкръжаваме оти от човешки дари, не трябва да се върнем към света и не трябва мир в греша, помяно и греша си.

Прод. аба Исаа

Когато си спомням за осъществяването и преследването, ме, не е омалквал, но по-голямо поаме се за тях през Бога, като за виновници на най-големите блага за себе.

Прод. аба Исаа

Как можахме Боза да бъде милостив към мене, когато ми самият не си милостив към мене, когато се казваш.

Св. Ион Златоуст

Колкото повече някой е съзерпал живот, толкова повече не трябва да бърдаме към прирастване в него, защото той става причина за прощаване на много наши грехове.

Св. Ион Златоуст

Внедрявай животи през Господ в бещини преродения, и не трябва да бърдаме към прирастване в него, защото той става причина за прощаване на много наши грехове.

Св. Ион Златоуст

На 21 февруари

Негово Светейше

Българският патриарх и Софийският митрополит Максим откри конференцията на свещениците от Софийската епархия. Той благодари за духовните си за тяхната подкрепа в защитата на единството на Църквата и за трудолюбивите им по духовно-общинските нареди. Кабинетът на патриарха изрази надежда в бъдеще свещеническите конференции да се превърнат в по-често и по-успешна работа на духовниците.

Основната цел на конференцията бе запознаване на свещениците от Софийската епархия с Концепцията на Св. Синод на БПЦ за религиозното образование в училище. Всъщност от духовниците получих екземпляр от нея. Викарият, Негово Превосищенство Знеполски епископ Йоан изпрати достойно решение на Св. Синод на БПЦ в хромосте да бъдат събрани повини в защита на концепцията.

Знеполският епископ Йоан прочете доклад за възможностите си и за взаимоотношенията между Църквата и училищата в него. В него епископът наблегна на разликата, кой-то съществуваша между тях, разврял с техните последици в училищата в България. В съвременното училище „детето се възпитава в дух на анархизъм, под предлог, че се възпитава „дух на свободата“. Детето има нужда от ръководство и напътствие, за да се утвърди в християнските добродетели, така то постепенно се учи да живее в Христова свобода, нешо което съвременното училище не предлага, каза архиепископът.

Епископ Йоан сподели своите свещенически изречения мисли на Св. Иоан Кронпашки за религиозното обучение и възпитание на децата. Светейшето съветва преподавателя на вероучение да е просто, лишено от излишни подробности, да се възпитава съръето на децата, т. е. училището да им помогне да открият и развият влюкните в тях от Бога вера, милосърдие, състрадание, любов. Св. Иоан Кронпашки се смята за най-важното умение да става добър, не учи хитра. Светейшето смята, че най-добрият религиозно възпитане дава боголюбивостта в църквата.

Знеполският епископ Йоан призова постепенното да се възползи възстановяването на православната братства към епархийските храмове, а не дейността им да се поема от фондации и други подобни организации. Беше обявявано, че с

Свещенически конференции в София и Пловдив

от изключителна важност се възстановят и развият неделните училища към храмовете. По този начин да може да се компенсира липсата на задължително религиозно образование на децата в училищата.

В интереса на разпоредбата за образованието си сподели напони на

действию на Църквата да се се разраства. Викарият отбеляза, че засега грижата за затворниците в Софийската епархия е по-слабо само един свещеник – прот. Николай Георгиев, но в бъдеще и по-млади духовници трябва да бъдат дожурстват епархията.

Епископ Йоан използва събраното на свеще-

свещениците да се абсорбират и разпространят официалното издание на Св. Синод – „Църковен вестник“, който също е много полезен за духовниците на провета сред българините, за да им представят новоръководените техник събрата. През последните месеци в Софийската епархия са били разпространени 12 свещеници.

В края на конференцията викарият епископ обяви, че следващата среща на духовността от Софийската епархия ще се съвременно след Великден. Той поиска проклетие от свещениците, ако не е успял някого да преведели да откликне на исканията му и каза, че винаги могат да го търсят за помощ и съдействие.

На 21 февруари, след почивка от петнадесет години прекъсване, в Пловдив се проведоха свещенически конференция, сивана от Пловдивският митрополит Николай. На поканата се отозваха повини свещеници в Пловдивската епархия. Епархийският салон при храм „Св. Петка“ беше зренълен от духовността. Основната цел бе запознаването на свещениците с концепцията на Св. Синод на БПЦ за професионално преподаване на религия в българските училище.

Това бе и основната тема в докладта на митрополита, който разкри пръвната повина в работата за възвръщането на религията като реален предмет в училище, както и останаха от „любовните камъни“ в концепцията на комисията, излъчена от МОН.

Митрополитът призова свещениците да запознаят от амоня епархийската си православност на позицията на Църквата и съответно да ги призова за тяхната подкрепа.

Този подкрепа те трябва да удостовери с правото си участие в инициатива по препоръка на самия патриарх Максим и Св. Синод на БПЦ за подкрепа на преподаването на религия в училище.

Повина поддържа бе събраното решение от десетина години от 1994 до 2004 г. и бяха събрани 209 000 подписа от храмове в цялата страна. През април 2005 г. тя бе внесена в Министерския съвет и по-късно препратена в МОН. Това уточни сани от свещениците о. Митко Исидоров, но така и не бе одобрено. Явно някои политически структури не желаят да се знае за нейното съществуване.

Митрополит Николай сподели впечатленията от срещите си с деца в училищата, които казват, че често изнеса няколко урока и отбелязва интереса им към знанията за Бога, както и отзивчивостта на децата към учителските колегии.

Той запозна свещениците с идеята си да обиколят някои полюбими за деца манастири, където през лятната ваканция да се организират от Пловдивската митрополия летни лагери за деца, изучаващи вероучението.

Митрополит Николай има намерение да разпространява вероучението по безплатно преподаване от Софийската духовна семинария г-н Иван Николов, който най-полюбиво преподава на децата в лятната ваканция момент. Задвижен е и въпросът за издаването на учебник по „Религия“ за IV клас, който ще се отговори с благолюбивостта на Пловдивския митрополит. Негов автор е Евгений Иванов – боголюбив, бивш преподавател в Пловдивската духовна семинария и настоящ инспектор по „Религия“ в РИО Пловдив.

Митрополитът призова свещениците да си дават, които разполагат с такава възможност, да стимулират и подкрепят финансово учителите по вероучението в своите градове. Пловдив, но и в останалата част от епархията – в селата и найвече, където се преподава религия като СИИ или СИП. А такава преподаване в Пловдивската епархия, макар и в малко населени места и в някои от училищата, има още от 1998 година. Архиепископът призова също да се организират неделни училища и да се финансира

Писмо от арменския патриарх Карекин II

Каголюк-патриархът на всички арменци Карекин II в изпрати благодарствено писмо до Негово Светейшество Българският патриарх Максим в отговор на изпратеното от нашата Църква послание до него по повод възпоминанията за 80-годишнината от геноцида сред християнските арменци народ.

В писмото на арменския патриарх се казва: „За нас беше изключително приятно, че на 5 декември в Свещение Еммануил получихме от Вас писмо във връзка с възпоминанията от арменския геноцид, изразяващо съпричастност на вашата Църква и осъждащо това престъпление над арменския народ. Особено на Светия Синод на вашата Църква ни изпълва с дълбоко сърдечно умиление, а отравляващото в Вас молитви за венен мир и покой на изброените жертви изпълват душите ни с чувство на утешение.“

Единодушното и съпричастно на Българската православна църква и нейния верен народ са огромно духовно подкрепя за всички арменци по света. Кадо членове на състражданиите дава на народа действително имаш обща същба в свещените послания за нашия Господ Иисус Христос и неярко са били жертви на мъжествеността във връстност си към Свещеното писание. Непоколебимостта на Българския Свети Синод е пример, излъчва с надежда и утешение всички наследници на жертви на престъплението геноцид по целия свят, без значение от националност, етническа принадлежност, време и място.

От Свещения Еммануил изразявам на Ваше Блаженство дълбоки братски благопожелания и отъждявам молитви към Бога, просейки Възлюбеният да уреди своето благоудат и подкрепя Вас и всички членове на вашата света Църква.“

преподавателската дейност на боголюбив, които имат изградени педагогически правотности на това тапване и че го трябва да бъде отслужавано единствено в храма.

Някакъв архимандрит изразява същността на важността на това тапване и че го трябва да бъде отслужавано единствено в храма. Някакъв архимандрит изразява същността на важността на това тапване и че го трябва да бъде отслужавано единствено в храма. Някакъв архимандрит изразява същността на важността на това тапване и че го трябва да бъде отслужавано единствено в храма.

АБОНАМЕНТ 2008

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ ЗА „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“

Посочете периода от време, за който искате да се абонирате

Име _____
 Презиме _____
 Фамилия _____
 Град _____ п. код _____
 общ. _____
 об/п. _____
 ж/п. _____ №. бп. _____
 вх. _____ ап. _____ тел. _____

Изпраща на адреса на издателството попълнения талон абонамент. В приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

Много достойните мирани, обзети от многогрияж, получават шедри дарове от наши Невесен Отец, Аз, като един от тях, неочаквано повам сред светителите на православното и никогдан Константинонополю. Неможното ми перо едва ли може да опише великолепието...

Утрого ми посрещна в старинен квартал, пред високите дъбове, охраняващи

манастира на Света Богородица „Живоносен източник“

Визаме в широк

кой се намират и няколко сещари дарители на обителта. Един от тях е бил жител на Степанянос (Асеновград).

Друг свещен източник се намира в

църквата на Света Богородица във Влахерна

На това място преди векове свети Андрей, юродив рад Христо, се видал Божията Майка.

Светата Дева закриляла града със свои покрови среду нападнатата на неверниците. Премавнаме през градина, сред пъстри храсти и цветя, и влизаме в храм, който отговаря на издължата доста

със светлосни фаянс. Тук също е и списана Света Богородица от Влахерна. Златният и ороел свети ярок в декан подумрак. Край извора се намират и един от най-древните ликове на Дева Мария. Сред предното това е първото копие на чудотворната икона, рисувано от свети авостол и свещенствет Лука. Векове наред пред него са преминали стотици хиляди богомолци, прошепващи с вяра, надежда и любов молитвите си към небесната ни Застъпница.

Ако дамата храма, която посочаваме, са израз на безграничното Божие милосърдие, едва ли може да се намери по-велико-

по-голям предел, когато прекриваме каменния праг, протгрит от нозете на милолюбивото покровище. Пред погледна ни се открива неподозиран простор, изпълняващ устремта на строителите към висините, увенчани с величествен купол, ...крещи се на крилето на ангелите“. Богословието от тази епоха са гавалия меморативни слова, посетени на християнските добродетели, прокатените и инженерите са издължани с камак джунувата извесност на времето. Трупоше се намират думи за всичко, което повече може да почувства. Владеният много повече от

Старинният храм „Св. София“

отлара. В гискона императрицата и придворните дами са гавалия светата Литургия.

Малка врата сочи пътя към единен сектор. На това място православният синод е обсъждал и утвърждавал рещенята на църковните събори. Тук е запазена частично неповторимата по майсторството си мозайка „Деисис“. Величествен, одухотворен и обаятелен, образът на Господ Исус Христос се вглежда дълбоко в душето. От двете му страни, съсредоточени, в тиха печал, са разположени ликове на света Богородица и свети Иоан Предтеча. Трите фигури се откриват по особен начин на златния фон, сред нарисани на трапезици. Цялата композиция изумява не само с изяснеността на изработката, но и с неповторимата вярна издължавала авторя и

вопскристените или отсвещилите по някакви причини да въртат в адежината на великите светилници на православното. В северния и южния край, в малки куполи, на златен фон, са издължани ликове на Господ Исус Христос и Дева Мария. По периферията са подредени светозлатни пророци и праведници, авостолите и отците на църквата. Стените на своелвете са с високобразна мозайка, отразяваща удачно светляната. Когато слънчевите лъчи нахлуват през прозорците в барабана на купола, един или друг от ликовеите се виждат по-ярко в различните нивеси на двете.

Втрешният нартекс освен със стенописи, е украсен с мозаични икони на свети Петър и Павел, направени от двете страни на вратата на параклаза. Колата светляна и благост издължавали ликове на авостолите!

Каква изтънченост със съвършенство и претворност, подредило по удавилите начини мозайки, неподдаващи на времето! Не случайно тези прекрасни творби са признати за едни от най-уникналите памятници на християнството. В храма, средико издължавали отлар и големо изображение на свети Успение Богородично – силно наистено със съвършенство, тържественост и величествено събитие.

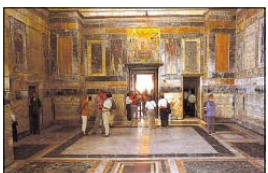
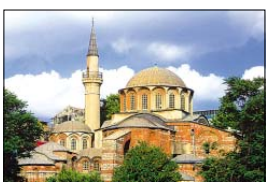
Изминавали са повече от пет века, откакто Константинопол е претворен съмъственостю на като християнска столица. Възходило и падналията на града са се отразили и вярно старинните храмове. Но Бог все още не ни лишава от безкрайната си милост, след като ни позволява да се поклоним в този старинен храмове, пред великите светини на православното...

Димитар ХАДЖИТОДОРОВ

ВЕЛИКИТЕ СВЕТИНИ НА ПРАВОСЛАВИЕТО

двор, покрит с мраморени плочи и украсен с декоративни растения. Визаню, край качест платък, се намира капанът към свещеното язмо.

Сизаме в просторно подземие и попадаме в храм. Среду отлар по време от хладнелите бликат целобити струи на обещеното Божие дарение. Християнчестите води се събират във водосем, където плуват няколко златни ири. Предното разказва, че те се появяват, когато поклонниците се благоговейно пристъпят към светото място. Високо над тях на мраморната стена е издължана икона на Дева Мария, в сребърнен обков. Красивият и образ огрява залата с мекка светляна. Налявома стена е издължана икона на Дева Мария, в сребърнен обков. Красивият и образ огрява залата с мекка светляна. Налявома стена е издължана икона на Дева Мария, в сребърнен обков. Красивият и образ огрява залата с мекка светляна.

Манастир „Хора“ – общ изглед и интериор

на скрепиона. Попадаме на еднотелната служба и няколко минути изчакваме сред богомолците.

Високите ялосие на четните лъчур тържественост и праичино. Едно различавме молитвените ялоси: „Кирне, свещеност“ Господи, помилуй!“ След благоговейната и приемането на нафора се отправим към източника, намиращ се в голяма ниша, облянвана

разкачните и на най-красиворичните поклонници.

Прекрасно е с мълчаливо по каменен под, между колони от смъртозелен и червен мрамор, до местото, където се е намирал отларът. Високо над него в покулота силне ликът на Света Богородица, Въмествидне на Немесетямия. Небесната нарица е с еднаква вързу невисок трон и държи в ръцете си Младенеца. Трите звезди на челото и на раменете и символнират вечното и девство. Подзлатеният фон на мозайката поддържа още повече красотата на образа. Дори и в недействащия храм, Дева Мария е утешение и поддръжка за вървящите. Друга мозайка, над южния вход, представлява портрет на киторите императори Константин и Юстиниан. Пред Света Богородица и Исус Христос е даряват гланите дела на живота си – единият – столицата на християнската държавя, а другият – великокопелето на съмрачноста за Божия прослав.

Издигната срещу местото, където са били императорските дворови, ти съмвая с величестие и величествеността си.

Високи норти, водещи към нартекса, ни карат да затрим дъх. Изумленето ни достига още

чествена гледа от

наблюданата наемпала „Света София“

Издигната срещу местото, където са били императорските дворови, ти съмвая с величестие и величествеността си.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

- 1 година.....21,00 лв.
- 6 месеца.....10,50 лв.
- 3 месеца.....5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА:
СВ. СИНХОЛ, София – 1000
Ул. „Оборино“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16

МОЛЕ: Танюша Точнева Христова

e-mail: yuzprens@everbg.net

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръководител: Георги Димитров

Банкова сметка на Синнодално издателство на БИЦ
УниКрепит Булябак – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN28660101817018, BIC код: UNCRBG6F

Скъпа да се са издарили с поинтересна линие или по биволна сметка,

а когато да се и тилно погледни адрес и поинтересна или по гласуваща!

„Църковен вестник“ съдържва социални текстове и изображения и не бива да се използва само за биволни нужди.